

- Γ'. Τί δήποτε τοὺς δικιμονία νόσῳ κακουμένους,  
επειναχθόμενους ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐνομά-  
ζει; 116.
- Δ'. Διὰ τὸ τοῦ Ἀδάμ ἡμαρτηκότος, καὶ τὸ τοῦ  
Θανάτου δεξαμένου ἀπειπίουν, ὃ τούτου πᾶς  
μηδὲν ἡμαρτηκὼς τελευτᾷ; 120.
- Ε'. Μερὶ τοῦ, διὰ οὐ μάχεται, καν τισι δοκῆ  
τὸ, «Εἰς κρίμα ἔγω εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυ-  
θο,» καὶ τὸ, «Οὐκ ἔθιθον ἵνα καρίν τὸν κό-  
σμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον». 121.
- Ϝ'. Ηἱ τὸ ἐν κολάσει διηνεκεῖ εἰναι πολλῷ γα-  
λεπώτερον, (τοὺς γὰρ ἀλγυδόσι καὶ ὀδύναις  
κατατείνεσθαι τοῦ μηδὲν τοιοῦτον πάσχειν  
πολλῷ ἀμεινον), πῶς ἐ Θεὸς τοὺς ἐν ἡμαρ-  
τίαις, φασι, μέλλοντας τὸν βίον κατατρί-  
θειν παρήγαγε, τὸ χεῖρον, ἢ τὸ ἀμεινον  
προελόμενος; 125.
- Ϛ'. Τί ἐστι τὸ, «Διποιάχθησαν αὐτῶν οἱ ὅρθια λη-  
μοί» καὶ πῶς ἡ παράθεσις ἴσχυν ἔσχε δια-  
νοίγειν ὀφθαλμούς; 132.
- Ϝ'. Τί δήποτε Μωϋσῆς ἐν τῇ κοσμογονίᾳ τῆς  
βασιλείας τῶν οὐρανῶν μνήμην οὐ πεποίη-  
ται, καὶ τοι τοῦ Σωτῆρος λέγοντος, ἀπὸ<sup>1</sup>  
καταβολῆς κόσμου ταύτην ἑτοιμασθῆναι  
τοῖς δικαίοις; 133.
- Ϛ''. Διὰ τί ἀδρατον τὴν γῆν ὁ Μωϋσῆς ὠνόμα-  
σεν; 137.
- Ϝ''. Διὰ τί θηριάλωτα κρέα τοὺς ἀνθρώπους ἐ-  
σθίειν ἀποκωλύει; 140.
- Ϛ''. Πῶς νοητέον τὸ, «Οὐκ ὀφθάσῃ κενὸς ἐναν-  
τίον μου;» 140.
- Ϝ''. Πῶς οὐκ ἐστιν ἐναντίον τὸ λέγον, «Ίδοὺ  
πάντα καλὰ λιαν», καὶ τὸ μετὰ ταῦτα  
ἐπιδιελεῖν, καὶ τὰ μὲν τῶν ζώων καθαρὰ  
λέγειν, τὰ δὲ ἀκάθαρτα; 141.
- Ϛ''. Διὰ τὶ τῆς αἵρεσεως ἀφιστάμενος ὁ ἀνθρω-  
πος τὸν βίον οὐκ ἔχων ἐπίκιμον πρὸς ἵε-  
ρωσύνην ἀνέρχεται· ἐ δὲ κηλίδων σφρατι-  
κῶν γεγονός ὑπεύθυνος, καν τῶν ἀθεμίτων  
ἀποστῇ πρᾶξεων, πρὸς τὸ τῆς ἱερωσύνης τέ-  
λος εὖκ ἀνάγεται; 145.
- Ϛ''. Επὶ τίνος παραλαμβάνεται παρὰ τοῖς ἵε-  
ροῖς ἥμων λογίοις ἡ τοῦ ἀπεκριθή η φωνή  
αὐτὴ τε καὶ τὰ παρὰ ταύτην ἐκ τῆς αὐτῆς  
σχηματιζόμενα λέξεως; 148.
- Ϛ''. Τί δήποτε πρὸν διανοηθῆναι τὴν Ἰωσήρῳ ἀ-  
πολῦσαι τὴν Ναρέκη, μὴ ἐπέστη ὁ ἄγγελος  
αὐτὴν προαναστέλλων τὴν μελέτην, ἀλλ'

ὅτε πρὸς τὴν πρᾶξιν ἀπὸ τῆς μελέτης κα-  
τεῖη, τότε κωλύσων ἐρίσταται; καὶ διὰ  
τὸ τὴν Παρθένον γυναικα λέγει τοῦ Ἰω-  
σήρῳ; 164.

ΚΓ'. Τί σημαίνει τὸ, «Ίδοὺ Ἀδάμ γέγονεν ὡς  
εἰς ἓξ ἥμιν, τοῦ γυνώσκειν καλὸν καὶ πο-  
νηρόν;» 168.

ΚΔ'. Πῶς θελητός τε καὶ ἀθέλητος τῷ Πατρὶ ὁ  
Θάνατος λέγοιτο ἐν εἶναι τοῦ Χριστοῦ καὶ  
πῶς πάλιν ὁ αὐτὸς συνέλθοι τῷ πονηρῷ  
Θελητός τε ἀμα εἰναι καὶ ἀθέλητος; 173.

ΚΕ'. Τίνος ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα· «Τοῦτο δὲ ὅλον  
γέγονε,» πότερον τοῦ συγγραφέως, ἢ τοῦ  
ἀργυρογέλου; 189.

ΚΤ'. Τίνος ἔνεκα γεννήθεις ὁ Χριστὸς συγχώρη-  
σε δι' αὐτὸν τὴν ἀναίρεσιν προελθεῖν τῶν  
νηπίων; 192.

ΚΖ'. Πῶς λέγοντες Θεὸν μὲν ἔνα, τρεῖς δὲ ὑπο-  
στάσεις, καὶ τὸν Πατέρα λέγομεν Θεὸν, καὶ  
τὸν Γίὸν κατ' αὐτὸν Θεὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα  
ὑσπάρχων· Θεότητα δὲ λέγοντες μίχν καὶ  
τρεῖς ὑποστάσεις, οὐκ ἔτι δυνάμεθα λέγειν  
οὔτε τὸν Πατέρα Θεότητα, οὔτε τὸν Γίὸν,  
οὔτε τὸ Πνεῦμα, ἀλλ' ἀμα τὰ τρία; 197.

ΚΗ'. Εἰ τοῦ αὐτοῦ αἰτίου πρόεισιν ὁ Γίος καὶ  
τὸ Πνεῦμα, πῶς οὐχὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀ-  
ναδέξονται κλῆσιν, καὶ τὴν τοῦ Γίου προ-  
σηγορίαν ὑπέλθοι τὸ Πνεῦμα; 205.

ΚΘ'. Εἰ τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἀφεσιν ἀμαρτιῶν,  
ῶς δ ἰερὸς Λουκᾶς ἀναγράφει, παρεῖχε, τίς  
ἡ πρὸς αὐτὸν τοῦ δεσποτικοῦ διαφορά; 212.

Α'. Πῶς τοῦ Σωτῆρος ἥμιν λέγοντος· «Οὐγὶ<sup>2</sup>  
δύο στρυμοῖς ἀσσαρίου πωλεῖται, καὶ ἐν ἐξ  
αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἀνευ τοῦ Πατρός; μου  
τοῦ ἐν Οὐρανοῖς,» Παύλος ἐ τὸν Χριστὸν  
ἔχων λαλοῦντα ἐν ἔαυτῷ φησι· «Μὴ τῶν  
βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;» Αντιφύεται γὰρ  
ἡ τοῦ μαθητοῦ πρὸς τὸν διδάσκαλον φαν-  
τασίαν παρέγεται φωνή· 221.

ΑΔ'. Πῶς νοητέον τὸ, «Δύναται ὁ Θεὸς καὶ ἐκ  
τῶν λίθων τούτων ἐγείραι τέκνα τῷ Ἀ-  
βραμῷ;» 228.

ΑΒ'. Τί δηλοῖ, «Οὐ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ»  
καὶ τὰ ἔξτις; 229.

ΑΓ'. Πῶς τῆς Θεομηνίας τῇ περὶ τὸν Κορέ, καὶ  
Δαθὰν, καὶ Ἀβειρὸν γεγενημένης, καὶ δέον  
τὸ ἄλλο πλῆθος κατεπτυχότας καὶ τὸν  
περὶ τὴν ψυχὴν καίδυνον δεδιότας, τὸ τε

